

Jenže zakopl o koberec a spadl na zem.

„Copak to zase vyvádíte, vy dva?“

přispěchala maminka.

„Já jsem si skočil,“ usmál se děda bezelstně.

„A proč to děláš?“ mračila se maminka.

„Ještě se zraníš.“

„Když... já zapomněl... že už nejsem mládež,“ rozesmál se děda Eda naplno. V tu chvíli byl tak vesele milý, jako býval kdysi.

Honzík se taky smál a nakonec se smála i maminka. Asi si řekla, že na některé věci je někdy docela příjemné zapomenout. Ale chvílička dědova upřímného smíchu byla krátká. Během několika minut se rozplynula v dědově podezřívavém pohledu do zrcadla.

„Kdo to je, tohleto?“ ukázal na svůj odraz.

„To jsi přece ty, dědo,“ vykulil oči Honzík.

„Copak se nepoznáváš?“

Zrcadlo na zdi sice zůstalo, ale koberec v dědově pokoji ještě toho dne srolovali a odnesli.

Co kdyby si zase chtěl povyskočit a nohy by se mu zapletly do koberce, který neustále někde odstával.

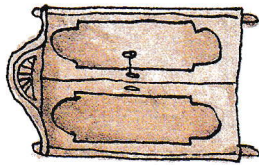
„Děda Eda je divnej, co?“ řekl tatínek, když mu večer Honzík vyprávěl, jak děda zapomněl, že už je starý.

„Není divnej,“ namítl Honzík dotčeně.

„Náhodou, takovýho pradědečka žádnej kluk ze školky nemá, abys věděl. Možná jenom jedna holka, jenže ta toho svýho dědu nemá doma, ale v nemocnici. Už ho neviděla nejímň rok. Rodiče ty holky řekli, že nemají čas starat se o bláznivýho dědka.“

Tatínek zaraženě mlčel. Ale Honzík pokračoval:

„Luboš Kroupa povídal, že by našeho dědu vyměnil za jejich babičku. Ona prý pořád jen uklízí a pere a není s ní žádná legrace. Tak jsem řekl, že ne. Našeho dědu Edu bych za nic na světě nevyměnil.“

„Koupíme dědovi Edovi tu skříň,“ řekl za několik dní tatínek mamince. „Už jsem ji objevil v jednom starožitnictví a je pěkně drahá. Ale koupíme ji. Vypadá úplně stejně jako ta na fotce. Snad mu to udělá radost. A Honzíkovi konečně obstarám tu sanitku, co říkáš?“

Jenže Honzík už sanitku nechtěl. Byl by mnohem radši, kdyby si s ním děda Eda hrál jako dřív. Kdyby nezapomínal, že má malého Honzíka. Když má člověk někoho rád, tak na něj přece nemůže zapomenout. Nebo jo?

Maminka každý den odpoledne nejprve vyzvedávala Honzíka ze školky a pak spolu chodili pro dědu Edu do klubu. Honzík tam chodil moc rád. Občas se stávalo, že děda měl zrovna rozdělanou hrozně důležitou práci a nechtěl za žádnou cenu z klubu odejít. To si pak Honzík sedl a společně s dědou Edou a taky s jeho kamarádem

Karlem kreslili nebo hráli nějakou hru. Ti dva, Karel a děda Eda, si dobře rozuměli. Sice se stávalo, že se ráno po příchodu do klubu nepoznali, ale během dne se zase seznámili a hráli stolní fotbal nebo minikulečnick.

Právě minikulečnick dědovi Edovi Honzík záviděl, protože ve školce ho neměli. Když to

